

Luka Salapura

ALEKSANDAR BOTIĆ, grafike

Likovni salon Kulturnog centra, mart – april 2006.

Umetničko iskazivanje grafičkim listom retko da je ikada bilo jednostavno za autora ili zavodljivo za publiku. Ne samo zbog uobičajenog odsustva zanosnog kolorita već je i sam tehničko – tehnološki proces takav da autor dobar deo svojih akcija mora da usmeri ka nečemu što ga usporava pri prenošenju zamisli u konačni materijalni oblik grafičkog lista. Serija grafika Aleksandra Botića koja je nastajala od 1997. do 2000. godine pod jednim opštim nazivom "Hronika gradskog života" skoro idealno govori u prilog tome: posvećenost liniji u punoj meri kroz bakropis, razučeno dejstvo kiseline i raznovrsno delovanje akvatinte doneli su kvalitetene grafičke listove, ali i prilično opteretili samog autora tj. proces transformacije zamišljenog u nešto stvarno – artefakt.

Angažovani pristup tematskim sadržajima na grafičkim listovima iz pomenutog ciklusa ne treba da bude iznenađujući. Kriza gradskog života savremenog doba: usamljen i otuđen pojedinac, čovek na rubu egzistencije, na margini urbanog života ili čak na margini sopstvenog života svakako da mladog autora, koji ne želi da glavu "zakopa u pesak", prosto gura ka angažovanom izrazu koji je sve samo ne udobno uljuljivanje umetničkim zvanjem. I, što je posebno važno za samog autora, primorava ga da napreduje u likovnom smislu i da iz svog talenta i umeća izvlači maksimum da ne bi dospeo pod snažan uticaj tematike i pao u deskriptivnost.

Najnoviji grafički listovi Aleksandra Botića donose neke očigledne promene u likovnom izrazu autora. Pre svega veli-

ki format. Zatim, za razliku od prethodnog ciklusa – linorez te dodatnu boju. Stilski, autor i dalje govori sopstvenim jezikom koji se kreće između jedne moderne, ekspresionistički snažne i prilično slobodne široke linije i kompozicione strukture poznate iz stripa. Međutim, ono što je suštinski novo na ovim grafičkim listovima je to da autor ne insistira više na angažovanom pristupu kroz tematske sadržaje kojih ima još uvek, ali tek u tragovima. Možemo ovo da posmatramo na dva načina: ili se umorio od angažovanog ili je, što je i najverovatnije, sazeo i shvatio da život ima i jednu drugu, humanu i lepu stranu. Otuda i prisustvo boje, ali ne zanosnog kolorita već jednog doslednog, blagog i svetlog, skoro mudrog pastelnog tona.

Tu je i veliki format: zanimljivost za publiku i problem za autora. Ni manje ni više već upravo tako. Nije jednostavno ovladati velikim formatom šta god to bilo: papir, prostor, platno... Aleksandar Botić je uspeo da učini nešto zanimljivo i to mi se, kao autoru ovog teksta, dopada. Iskoristio je veliki format ne da pokuša da zabljesne posmatrača formom, već da napravi snažan i veliki korak koji će ga udaljiti od sirove snage prethodnog i uvesti u jednu harmoničniju oblast koju i likovno i lično želi upravo sada. To sada će, verujem, potrajati neko duže vreme u kojem ćemo moći da pratimo dalji razvoj ovog autora od kojeg, s razlogom, svi možemo još više da očekujemo.

Aleksandar Botić (*Subotica, 1972*). Diplomirao je na Akademiji umetnosti u Novom Sadu 1996. godine na odseku za grafiku i na istoj akademiji završio postdiplomske studije grafike 2002. godine kod profesora Živka Đaka. Izlagao je na više od 30 kolektivnih izložbi a samostalno grafike je izlagao tri puta: 1995. godine, Galerija Hol Akademije umetnosti u Novom Sadu; 2001. godine, Galerija Kulturnog centra Novog Sada; 2002. godine, Magistarska izložba.